

ni niti najmanje kriv, ker ni odnesel niti zapestnice niti denarja; stroške potovanja, katere naj bi bil, kakor domneva sodba, iz izkupila za prodano zapestnico plačal, mu je založil neki N. G., kar bo ta tudi potrdil. To izjavo pa je očitvidno smatrati za vzklic proti izreku o krivdi (in po §-u 467, 3. odst. tudi proti odmeri kazni), in ni temu, da je zakonov nevešči obtoženec pravni lek označil za »ničnostno pritožbo«, pripisovati nikacega pomena, kajti merodajna je edino vsebina vloge.

Ker so torej že v pravočasno (§ 466 odst. 2 kaz. pr. r.) vloženem spisu tiste točke sodbe (§ 464, 2. odst. ibidem), s katerimi se obtožencu baje godi krivica — v zmislu § 467 kaz. pr. r. — popolnoma določno označene, se je moralo uvesti postopanje, ki ga odredujeta §-a 470 in 471 kaz. pr. r. Torej je odločba vzklicnega sodišča protivna zakonu.

Po vsem tem je bilo ničnostni pritožbi c. kr. generalne prokurature v obrambo zakona po §-ih 33 in 292 kaz. pr. r. ugoditi.

Dr. A. Š.

Izpred upravnega sodišča.

O načinu volitve cerkvenega skladnega odbora, če je v sklad zavezanih več selskih občin (§-i 11 do 13 dež. zak. za Štajersko od 28. aprila 1864 št. 7).

C. kr. upravno sodišče je o pritožbi mestne občine Celje proti odločbi c. kr. ministerstva za uk in bogočastje z dne 27. marca 1901, št. 8127 ex 1899, glede ustanovitve odbora za cerkveni sklad župnije celjske, po javni ustni razpravi dne 28. maja 1902 spoznalo, da se pritožba, ker je neutemeljena, zavrne.

Razlogi.

K fari Sv. Daniela v Celju sta razun celjske mestne občine s 6264 prebivalci in 46.944 gld. 57 kr. predpisanega davka prideleni tudi selska občina celjske okolice s 3699 prebivalci ter 18.217 gld. 08 kr. predpisanega davka in pa od l. 1895. naprej k občini Velika Pirešica spadajoče selo Lopata s 185 prebivalci ter 481 gld. 89 kr. predpisanega davka. Pri župniji Celje

nastopa torej slučaj §-a 12 štajerskega deželnega zakona z dne 28. aprila 1864, dež. zak. št. 7, ko treba ustanoviti poseben odbor za oskrbovanje konkurenčnih rečij, kajti tu morata dve selski občini in pa en del take občine skladati za cerkvene potrebščine, označene v naslovu navedenega zakona.

Pri volitvi skladnega odbora omenjene župnije, ki bi se imela vršiti 1895. l., se je pa sprožilo vprašanje, kako je opraviti volitev tega po §-u 13 cit. zakona iz 5 članov obstoječega odbora in kako teh 5 članov razdeliti na tozadevni selski občini in na del selske občine. Ker se udeležene občine niso sporazumele, je okrajno glavarstvo v Celju odločilo to vprašanje in sicer z razpisom od 25. septembra 1898, št. 35674 tako, da naj po meri davčnega zneska voli mestna občina Celje 3 člane, selski občini celjska okolica in Velika Pirešica pa po 1 člana skladnega odbora. To odločbo je pa namestništvo z razpisom od 8. januarja 1899, št. 3498 razveljavilo. Soglasno z le-tem je v zadnji instanci ministerstvo za bogočastje in nauk z odločbo, ki se sedaj izpodbija, izreklo, da porazdelitev članov, ki naj se volijo iz vsake skladajoče občine, odločbenim potom ni dopustna, temveč da morajo predstojništva in odbori občin, zavezanih k skladanju za mestno župnijo celjsko, voliti pri sestanku, ki naj se v to svrho odredi, izmed občanov teh pet odbornikov z absolutno večino glasov.

V pritožbi, katero je mestna občina Celje tusodno vložila, se zakonitost te odločbe izpodbija glede na določbo §-ov 11. in 12. zakona z dne 28. aprila 1864 in glede na nerazmernost, v kateri bi pri volitvi skladnega odbora po zmislu izpodbijane odločbe stalo število zastopnikov posameznih občin proti številu prebivalstva in njega obdačenosti.

Upravno sodišče je sklenilo svojo odločbo na podstavi nastopnih prevdarkov:

Namestništvo in pa ministerstvo za bogočastje in nauk sta mnenja, da porazdelitev članov odbora na skladajoče občine ni odločbenim potom zategadelj dopustna, ker v zakonu z dne 28. aprila 1864, posebno v §-u 13 ni določbe, da naj bi se odborniki cerkvenega skladnega odbora iz posameznih občin, spadajočih k gotovi župniji, volili po gotovem številu, morebiti po številu prebivalstva ali po višini davkov.

Dotična določba §-a 13 se glasi: »Ta odbor obstoji iz 5 članov, katere volijo predstojništva in odbori zadevnih, k skladu zavezanih občin izmed občanov potom absolutne večine glasov za dobo 3 let.« S tem se ustanavlja število in način volitve članov za odbor, ki ga je v slučaju, omenjenem v prvem odstavku, sestaviti po §-u 12, odst. 2 zakona za oskrbovanje skladnih reči cerkvene občine. Kako drugače se § 13 ne nanaša na § 12, torej posebno ne na določbo prvega odstavka, ki predpisuje razdelitev potrebščin za bogočastne, v §-u 1 natančneje označene izdatke, po razmerju direktnega obdavčenja katoliških občanov iz več občin ali njih delov, ki so prideljene eni cerkvi. Potemtakem bi se po §-u 6 in 7 občnega državljanskega zakonika moglo pri razlaganju navedenega §-a 13 seči po analogiji iz določbe §-a 12, odst. 1 le takrat, če bi se pravni slučaj ne dal odločiti niti iz besedila, niti iz naravnega zmisla zakona, če bi torej zakon bil pomanjkljiv. Temu pa ni tako. Kajti § 13 obsega dvojno naredbo, 1.) da obstoji odbor iz 5 članov, in 2.) da teh pet odbornikov volijo predstojništva in odbori dotičnih občin izmed občanov z absolutno večino glasov. O tem, ali naj se vrši volitev na ločenih sestankih ali pa v skupni seji upravičenih občinskih zastopstev, ne obsega zakon nobenih predpisov. Ali toliko pa nedvomno izhaja iz navedene določbe, da so predstojništva in odbori vsake skladajoče občine upravičeni oddati svoje glasove glede vseh 5 članov skladnega odbora ter da je absolutna večina glasov vseh volilnih upravičencev odločilna za volitev.

Četudi treba priznati, da ima zakon, ki brez ozira na obdačenost daje vsem skladoobveznim občinam jednako volilno pravico, svojo gotovo trdo stran, ni moglo to uvaževanje, na katero se pritožba poglavitno opira, imeti v očigled jasne določbe zakona nobenega vpliva in bilo je pritožbo kakor neutemeljeno zavrniti.

